

Murányi Zita

szikla

mint a legdrágább ruhát hordalak az utolsó rongyomat
 sehogy sem érzem magam istenben és kívüle
 is egyre elhagyatottabbnak min fogok fönnakadni ha
 ez az egy szem trikóm is elszakad
 kezemben a legapróbb kavics sziklává dagad
 mekkora tüzet csiholna ha nincs mögöttem az a két kar
 aminek mindent szabad ima lehetnék amit csukott
 templomajtónak szórnak ha a papok kántálás közben
 elhallgatnak az orgonán az a beragadt szólam
 fals lélegzete a legkarcsúbb sípnek
 amikor a földön térdelek és a tenyeremben vagy
 a legkisebb nesz ami megszólalhat két cipőorr
 ha a padlón véletlen egymásnak szalad
 papírban a ropogást egyre szorosabban tartalak
 a szünetjel a hiány szél gyúrte kottáján marad
 csak ne a csönd ülne rajtunk a legtörékenyebb anyag
 a menny dormitóriumában.

Gyimesi László

Koldusdal

A fenyőfán lakott egy isten
 Hajnali rigók áldoztak neki

Reggelente teremtett egy világot
 Rigófüttyökben hagyta keringeni

Az összes világban akadt Föld-fenyőfa
 A fenyőfán isten ötlettel teli

Lenn a fák alatt lakik egy-egy ember
 Némi apróval tudnád segíteni